

QUINA GRUA EL MEU RIUDOMS!

*Quina grua el meu estel!
quin estel la meva grua!
de tant com brilla en el cel,
sembla una donzella nua.*

Joan Salvat-Papasseit

A principis del segle XX, els moviments d'avantguarda que tot just acaben de començar en el món de les arts a Europa, arriben a Catalunya (cubisme, dadaisme, futurisme... La influència del manifest futuriste de Tomasso Marinetti, es deix sentir també a la poesia i, de la mà de poetes com J.V. Foix i Joan Salvat-Papasseit, el vertigen maquinista i d'invençions tecnològiques apareix sovint en la seva obra. El cinema, el tram o l'automòbil com a protagonistes, s'obren pas en el panorama literari català.

Amb tot, tot just s'acaba de començar, moltes d'aquestes innovacions viuen en un rodatge continu i sovint es celebren com anècdotes que formen part del paisatge (principalment urbà). El quasi bé autodidacta Joan Salvat-Papasseit, és un dels seus màxims representants amb llibres com "*L'irradiador del port i les gavines*".

El títol del projecte fotogràfic que aquí es presenta, correspon a un poema del seu llibre, potser menys *maquinista* i més romàntic: "*El poema de la rosa als llavis*". No obstant, el joc de paraules resulta força evident. Ara aquelles innovacions tècniques ja han deixat enrera el primitiu rodatge, però encara manca potser un veritable aprenentatge per a fer-les servir. Cada cop es va més de pressa, es construeix més de pressa, es viu més de pressa, es destrueix més de pressa i es mor més de pressa...

Els invents tècnics ja no formen només part del paisatge: el transformen irreversiblement. I de pressa.

D'aquí el motiu d'aquest projecte fotogràfic, on no es pretén suavitzar absolutament el pixelat (que les grues semblen estimar).

Amb les mateixes passes incertes dels primers daguerreotips, es pretén mostrar a través d'una sèrie de fotografies digitals -sense cap més manipulació que la del color-, com la febre d'or de la construcció transforma i crea un nou Riudoms. Per a bé o per a mal, però amb una volta enrera cada cop més llunyana i difícil. El paisatge, l'*skyline* de Riudoms i el rerafons de les serralades o el mar, canvien (quan no desapareixen indefectiblement).